

M. A. Castrénin seura

Jäsentiedote 1 / 2026

Kevään lukupiirit	2
Tamara Molotova in Memoriam	3
Kotimaisten kielten teemavuosi	5
Professuuri 175 vuotta	6
Kiertonäyttelyt kiertämään	7
Yhteystiedot	8

M. A. CASTRÉNIN SEURAN VUOSIKOKOUS

Aika tiistai 14.4. klo 18.00
Paikka M. A. Castrénin seura, Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2, Helsinki

Kutsu vuosikokoukseen liitteineen lähetetään jäsenille tämän jäsentiedotteen mukana. Kokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat. Vuosikokouksen jälkeen on vapaata keskustelua seuran toiminnan suuntaviivoista ja sen ulkopuoleltakin – tervetuloa tutustumaan, ideoimaan ja vaikuttamaan!

Vuosikokouksen jälkeen on pientä tarjoilua.

KEVÄÄN LUKUPIIRIT KASARMITORIN REUNALLA

Lukupiirit ovat maksuttomia ja kaikille avoimia – osallistuminen ei edellytä kirjan lukemista, voi tulla myös kuuntelemaan tai keskustelemaan.

20.4. klo 17.00 Karjalan lukupiirissä kirjailija **Riko Saatsi** ja *Yönistujat*

Evakkoon lähteneen perheen Tatjana-mummu tekee kuolemaa ja herkkävaistoinen Lasari-poika joutuu näkyjen valtaan. Kun mummu siirtyy tuonilmaisiin, perheen äiti Nasti alkaa valmistella ruumiinvalvojaisia. Hänen miehensä vaatii, että kaikki tehdään kuten pitää. On valmistettava arkku, ja kutsuttava läheiset ja naapurit ruumista valvomaan. Saatsin ensimmäinen romaani kertoo väkevästi rajakarjalaisesta evakkoperheestä, joka 50-luvun Suomessa joutuu häpeilemään kieltään ja uskontoaan. Se kuvaa äidinrakkauden voimaa Nastin yrittäessä silottaa lastensa tulevaisuutta.

Riko Saatsi on Lieksasta kotoisin oleva kirjailija ja teatteri-ohjaaja. Hän on opiskellut filosofiaa Helsingin yliopistossa ja ohjausta Teatterikorkeakoulussa. Taiteellisen työskentelynsä ohessa hän toimii ohjaajantaiteen lehtorina Taideyliopistossa. Hänen esikoisteoksensa *Hyviä aikomuksia* julkaistiin vuonna 2021 ja Saatsin ensimmäinen romaani *Yönistujat* vuonna 2025. Kirja oli kaunokirjallisuuden Finlandia-palkintoehdokkaana vuonna 2025 ja voitti vuonna 2026 ensimmäistä kertaa jaetun Karelia-kirjallisuuspalkinnon.

5.5. klo 17.00 Metsänenetsin lukupiirissä FT **Karina Lukin** ja *Rakkauden maa*

Metsänenetsikirjailija **Juri Vella** tekstejä leimaa dialogisuus: runot on kirjoitettu vuoropuheluna toisten, pohjoisten yhteisöjen ulkopuolisten henkilöiden kanssa. Pienproosassa Vella keskustelee itselleen läheisten hantien ja metsänenetsien kanssa. Tekstien aiheet ulottuvat Vellan omasta kotakylästä kansainväliseen politiikkaan, nenetsien uskonnon yksityiskohdista terrorismiin ja Venäjän sotiin. *Rakkauden maa* on osittain nelikielinen (venäjä–metsänenetsi–englanti–suomi).

Syksyllä 2013 menehtynyt Vella on yksi valovoimaisimmista Venäjän pohjoisten alkuperäiskansojen kirjailijoista. Hän sai kirjailijan koulutuksen Moskovassa Gorkin instituutissa, mutta päätti myöhemmin palata takaisin taigalle ja jatkaa elämäänsä poronhoitajana.

Kääntäjä Karina Lukin on folkloristiikan tutkija Helsingin yliopistossa. Hän on tehnyt kenttätöitä Pohjois-Venäjällä nenetsien parissa, ja hänen väitöskirjansa käsitteli nenetsien paikantajua ja uskomusperinnettä.

Marilaisen etnologian kirkas tähti on sammunut

*Marilaisen naisen elinkaari, syntymästä kuolemaan, oli marilaisen etnologin **Tamara Lavrentjevna Molotovan** tutkimuskohteena. Marilaisena hän on elänyt kaupunkilaisnaisen elämää, kuitenkin lapsuuden kesiä hän oli viettänyt maaseudulla isovanhempiensa luona. Marin kieli oli hänelle rakas, ja Molotova oli lukuisilla kenttämatkoilla haastatellut satoja naisia ja miehiä, niin nuoria kuin vanhoja. Tietoa kertyi uskomattoman paljon, ja Tamara oli aina valmis jakamaan sitä niin tieteellisissä julkaisuissa kuin myös päivälehtien palstoilla ja esitelmämatkoilla. Hän oli periaatteen ihminen, ja omia päätöksiään hän ei kyllä helposti pyörtänyt.*

Kuva: Tamara niittymarilaisen tytön kansanpuvussa yhdessä tiedonantajan kanssa vuonna 1976 Uržumin piirikunnan Tūm-Tūmin kylässä Kirovin alueella. Kuv. G. A. Sepejev, Marin tutkimuslaitos.

Tamara Lavrentjevna Molotova on syntynyt 26. toukokuuta 1956 Joškar-Olassa silloisessa Marin neuvostotasavallassa. Hän kävi peruskoulua pääkaupungissa (1963–1973) ja sen jälkeen pääsi opiskelemaan vuonna 1972 perustetun Marin yliopiston historiallis-filologisessa tiedekunnassa. Nuoren Tamaran diplomityön aiheeksi tuli Marinmaan kaakkoispuolen marien kulttuuri. Loistavan arvosanansa ansiosta Molotovaa pyydettiin toukokuussa 1978 Marin tieteellisen tutkimuslaitoksen nuoreksi tutkijaksi arkeologian ja etnografian osastoon. Tutkimuslaitoksesta tuli hänen työpaikkansa yli 45 vuoden ajaksi ensin nuorena, sitten vanhempana tutkijana ja 2014–2020 etnologian osaston osastonjohtajana.

Opintojaan Molotova jatkoi Etnografian ja antropologian instituutissa (vuodesta 1990 Venäjän akatemian Etnologian ja antropologian laitos) Moskovassa ja syksyllä 1986 hän väitteli kandidaatiksi aiheenaan marilaisten kansanpukujen muutosvaiheet. Tamara oli marilaisen kansatieteilijän **Gennadi Sepejevin** oppilas. Sepejev otti nuorta tyttöä mukaan kenttätöihin, ja Tamara oli innokkaasti haastatellut naisia puvuista. Useasti paikalliset olivat häntä puke-neet alueelle ominaiseen kansanpukuun. Tamaralle syntyi näin ainutlaatuinen tilaisuus oppia tuntemaan kansanpukuja, niiden valmistajia ja myös pukujen käyttöön liittyviä yksityiskohtia.

Jos Sepejev opasti kentällä, Moskovan yliopistossa itämerensuomalaisten kansojen erikoistuntija **Natalja Šlygina** kiinnitti Molotovon huomiota suomalaisten ja unkarilaisten tutkijoiden mariaiheisiin lähteisiin. Väitelttyään filosofian tieteiden kandidaatiksi Tamara palasi kotikaupunkiinsa, Joškar-Olaan.

Marin tutkimuslaitoksessa hän osallistui laajoihin, etnisiä prosesseja käsitteleviin tutkimushankkeisiin pukututkimuksen näkökulmasta. Tuloksena Molotova julkaisi artikkelit marilaisten kansanpukujen valmistuksesta (1987), paikallisista piirteistä (1989), estetiikasta (1989) ja kansallispukujen merkityksestä (1991). Yhteenveto marilaisista kansanpuvuista *Марийский народный костюм* ('Marilainen kansanpuku' 1992) on klassikko, joka tyypittelee pukukappaleita, esittelee paikallisia pukukokonaisuuksia ja niiden käyttöyhteyksiä kentältä kerättyyn aineistoon ja kirjallisuuteen nojaten. Rakastamistaan kansanpuvuista Molotova julkaisi vuonna 2020 runsaasti kuvitetun albumin *Marilainen puku*, jossa esitellään kansanpukujen historiallisia vaiheita ja kansallispukuja elävänä kulttuuriperintönä.

Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen kansan- ja kansallispuvuista tuli identiteetin näkyvä tunnus Marin tasavallassa. Kansalaisjärjestön *Marij ušemin* aloitteesta järjestettiin vuonna 2000 ensimmäinen pukukilpailu *Marilaisen kansanpuvun juhla*, josta on tullut vuosittain järjestettävä tapahtuma. Molotova otti aktiivisesti osaa marilaisten kansallispukujen valintaan, valmistukseen ja arvosteluun. Hän julkaisi yhdessä **L. N. Soldatkinan** kanssa kirjan (2002) marilaisista lasten kansallispuvuista, joissa palkittuja pukuja esitellään valmistusohjeineen ja -kaavoineen.

Tamara Molotova osallistui aina vuodesta 1991 lähtien M. A. Castrénin seuran ja Sukukansiohjelman puitteissa Museoviraston ja Suomen kansallismuseon järjestämiin tutkimus- ja julkaisuhankkeisiin yhdessä mordvalaisten ja

udmurttilaisten kollegojen kanssa. Ensimmäisen matkan kokemuksista hän kirjoitti matkakertomuksen Kugarnja-päivälehteen *Кум тылзе Финляндыйште* ('Kolme kuukautta Suomessa' 24.1.1992). Yhteistyön tuloksena syntyi kolme julkaisua. Lyhyt yhteenveto *Suomalais-ugrilaiset kokoelmat Venäjän museoissa* (1999) ja tietokirja *Marit, mordvalaiset ja udmurtit* (2005) julkaistiin suomeksi ja englanniksi, kokoomateos itämarien kulttuuriperinnöstä venäjäksi *Традиции и инновации. Современное культурное наследие восточных марийцев* ('Perinteistä ja innovaatioista. Itämarien elävä kulttuuriperintö' 2017) ja sama mariksi *Эрвелмарий калыкын тӱвыра поянлыкше: ожнысо тӱсшӧ да тачысе сынже* (2020).

Ennakkoluulottomana Molotova oli tehnyt kenttätömatkoja yhdessä Museoviraston tutkijan **Ildikó Lehtisen** kanssa Parangan ja Zvenigovon (1990), Kirovin (1994), Morkin, Sverdlovskin ja Permin (1996) alueiden kylissä sekä eri puolella Tatarstania (2015) Suomalais-Ugri-laisen Seuran ja M. A. Castrénin seuran myöntämin varoin. Yhteistyö suomalaisten kollegojen kanssa huipentui 2002–2006 Suomen Kulttuurirahaston tukemassa kylätutkimuksessa, jonka kohteeksi valikoitui Šorunžan (mar. Unčon) kylä Morkin alueella. Aiheena oli marilainen nainen ja modernisaatio. Aloitteentekijöinä olivat Turun ja Helsingin yliopistojen etnologian oppiaineet, ja tutkimukseen osallistui dosentti Ildikó Lehtisen ja professori **Helena Ruotsalan** lisäksi joukko etnologian opiskelijoita molemmista yliopistosta. Molotova haastatteli mm. luontouskontoon liittyvistä menoista. Vainajien *semyk*-muistojuhlasta kirjoitettu artikkeli julkaistiin suomeksi ja mariksi hankkeen julkaisussa *Valkoisen jumalan tyttäret. Marilainen nainen ja modernisaatio. / Ош Юмын ӱдырышт-влак. Марий ӱдрамаш модернизаций корнышто* (2009, 241–251) ja venäjäksi tieteellisessä sarjassa

Этнографическое обозрение (2011 (4), 40–47). Unçossa Molotova kiinnitti huomiota myös paikallisen kirjontaverstaan tuotantoon ja kokemuksiinsa nojaten hän ohjeisti kansallispukujen suunnittelua.

Molotova avusti kirjoituksillaan aina vuodesta 1981 lähtien Marin tieteellisen tutkimuslaitoksen sarjaa *Археология и этнография Марийского края* (’Marinmaan arkeologia ja etnografia’), joka ilmestyi ensimmäisen kerran vuonna 1976. Vuodesta 1994 lähtien Marin tutkimuslaitos julkaisee venäjänkielisen aikakauslehden *Finno-ugrovedenije*, jonka toimitus-
sihteerinä Molotova oli vuodesta 2002 aina vuoteen 2017 asti. Lehden tarkoituksena on koota kansainvälisiä kirjoittajia kielen- ja kirjallisuudentutkimuksen, arkeologian ja etnologian alalta. Tieteellisten artikkeleiden lisäksi Molotova arvioi etnologian ja historian

tutkijoiden tieteellistä panosta heidän merkkipäivänään.

Molotova oli marilaisen kulttuurin kannattaja niin työelämässään kuin vapaa-aikanakin. Työpaikalla hän puhui mieluiten äidinkielellään mariiksi ja kirjoitti lukuisia kansantajuisia kirjoituksia marilaisen naisen perinteisestä elämästä marinkielisten päivälehtien Kugarnjan, Marij Elin ja Marij Kommunan palstoille. Marinkielinen kirjallisuus oli hänelle tuttua, ja teattereissa sekä kaupunkimarilaisten iltamissa *Mari kas* hän oli usein nähty vieras. Tamara ihaili Suomea ja kunnioitti suomalaisten edesmenneiden tutkijoiden maritutkimusta. Hän lahjoitti marilaisia julkaisuja Museoviraston kirjastolle ja M. A. Castrénin seuralle. Tamara oli M. A. Castrénin seuran jäsen aina ensimmäisestä matkastaan vuodesta 1991 lähtien. Suomalais-Ugrilaisen Seuran jäseneksi hänet valittiin vuonna 2013.

Tamara oli marilaisen etnologian tietopankki. Tieteellisen uransa ansiosta hän oli saanut valtiollista tunnustusta 2000, 2003 ja 2015. Kyläläiset muistavat häntä kohteliaana ja sydämellisenä vieraana, joka muisti heitä tuomalla aina laatikollisen keksejä ja muita makeisia. Hän oli naisten puolestapuhuja, joka oli aina kunnioittanut marilaisten naisten korkeatasoista ja idearikasta käsityötaitoa. Matka- ja keskustelukumppanina Tamara oli verraton, väsymätön, utelias ja aina valmiina uusiin seikkailuihin. Hyvää matkaa, Tamara!

ILDIKÓ LEHTINEN

Kotimaisten kielten teemavuosi 2026
Temaåret för de inhemska språken 2026

Teemavuonna tuodaan esille kotimaisia kieliä ja niiden merkitystä kulttuurissa ja yhteiskunnassa. Kotimaisten kielten teemavuoden suojelijana toimii opetusministeri **Anders Adlercreutz**.

Teemavuotta koordinoi *Kotimaisten kielten keskus (Kotus)*, joka täyttää tänä vuonna 50 vuotta. Kotuksen sivuilta löytyy teemavuoden materiaaleja niin suomen, ruotsin ja karjalan kielestä, saamen kielistä kuin Suomen viittomakielistä ja Suomen romanikielestä. Kotus sekä opetus- ja kulttuuriministeriö toivovat, että kotimaisten kielten teemavuotta vietetään mahdollisimman monissa organisaatioissa Suomessa ja myös ulkomailla.

HELSINGIN YLIOPISTON SUOMEN KIELEN PROFESSUURI 175 VUOTTA

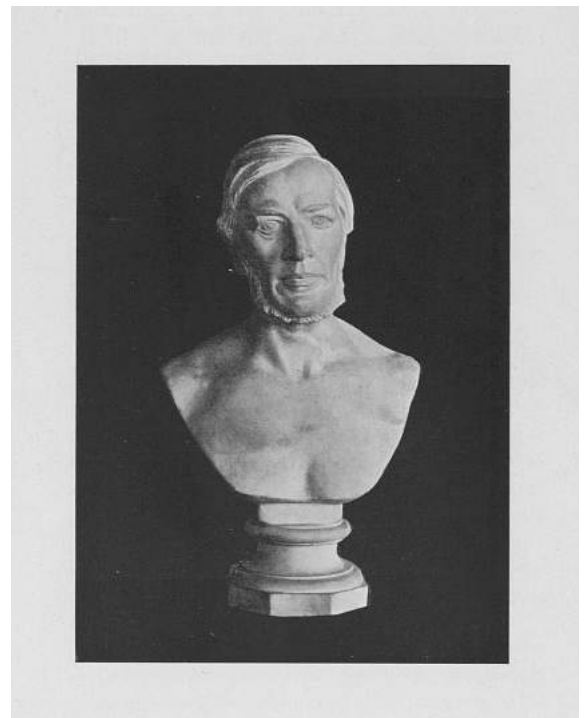
Maaliskuun 14. päivänä 1851 **Matias Aleksanteri Castrén** sai virkanimityskirjansa henkilökohtaisesti yliopiston kanslerin, perintöruhtinas **Aleksanterin** kädestä ja näin hänestä tuli ensimmäinen suomen kielen professori Suomen Keisarilliseen Aleksanterin Yliopistoon (vuodesta 1919 Helsingin yliopisto). 26.4. Castrén vannoi virkavalan ja aloitti opetustyön toukokuun alussa. Suomen kielen professuuria oli yritetty perustaa aiemminkin, ja asialla oli ollut myös kannatusta. Suomen kielen lehtorin virka oli ollut olemassa vuodesta 1828 lähtien. Viran ensimmäisen haltija oli yliopiston kirjastonhoitaja, suomen kielen kehittäjä **Karl Niclas Keckman**.

Monien mielestä, myös Castrénin, **Elias Lönnrot** olisi ollut ensisijainen ehdokas professorin virkaan, mutta vapaaseen tutkijan elämään jo tottunut Lönnrot itse ei ollut halukas tehtävään. Professuuriin liittyi jo siihen aikaan monien hyvien puolien lisäksi paljon byrokratiaa ja velvollisuuksia. Lönnrot katsoi viran kuuluvan tietenkin Castrénille. Kohteliaita professorikandidaatteja!

Professori Castrén luennoi etnologiasta, suomalais-ugrilaisesta ja suomalaisesta mytologiasta ja Kalevalasta. Luentojulkaisu ilmestyi pian hänen kuolemansa jälkeen, mutta monet muut hankkeet jäivät kesken-eräisiksi keuhkotuberkuloosin jälleen puhjettua ja Castrénin lopulta menehdyttyä siihen 7.3.1852.

M. A. Castrénin jälkeen virkaa hoitivat Elias Lönnrot vuosina 1853–1862 ja **August Ahlqvist** 1863–1888. Sen jälkeen virassa ovat olleet **Arvid Genetz**, **E. N. Setälä**, **Martti Rapola**, **Pertti Virtaranta** ja **Pentti Leino**. Vuodesta 2011 suomen kielen professorina on toiminut **Jaakko Leino**, ja suomen kielen professuureja on perustettu jo muitakin.

Suomen kieli kuuluu Helsingin yliopistossa nykyään Suomalais-ugrilaiden ja pohjoismaisten kielten ja kulttuurien tutkimuksen alle: suomen kieltä tutkitaan äidinkielenä ja toisena kielenä sukukielensä ja muiden maailmankielten joukossa.

Kuva: M. A. Castrénin rintakuva. Joukahainen 1.1.1913.

M. A. Castrénin marmorinen rintakuva oli esillä Helsingin yliopiston päärakennuksen lehtisälissä vuonna 2019 alkaneeseen peruskorjaukseen saakka, jolloin se siirrettiin odottamaan uutta sijoituspaikkaa.

*Helsingin yliopistossa ei pitkään aikaan ollut varmuutta rintakuvan tekijästä. Uusimman tiedon mukaan tekijä oli kuvanveistäjä **J. A. Jerichau**. Aikalaisuutisoinnin mukaan Hietaniemen hautausmaalla sijaitsevan hautamuistomerkin paljastamispäivänä 20.5.1858 sen päälle oli asetettu rintakuva, joka tilaisuuden jälkeen siirrettiin yliopistoon.*

M. A. CASTRÉNIN SEURAN KIERTONÄYTTELYT

Ljudmila Lipatova: POHJOLAN NOMADIT

Tutkija ja toimittaja Ljudmila Lipatova on syntynyt vuonna 1939 ja asuu Salehardissa Jamalin Nenetsiassa Luoteis-Siperiassa. Hän on työskennellyt Salehardin kotiseutumuseossa vuodesta 1988 ja toimittaa sen lisäksi mm. viikoittaista radio-ohjelmaa Poropaimentolaisten matkassa. Hän on valokuvannut nenetsien elämää vuodesta 1996.

Ljudmila Lipatova tuntee luoteissiperialaisen Jamalin Nenetsian, sen asukkaat ja luonnon. Hän on asunut alueella 27 vuotta ja kulkenut matkoillaan milloin porokelkalla, milloin jeepillä tai jalan. Erityisen mieltynyt hän on Baidarata-lahden tundran ja Uralin pohjoisrinteiden maisemiin. Valokuviinsa hän on halunnut tallentaa häviämässä olevaa nenetsipaimentolaisten kulttuuria.

Näyttelyssä on yhteensä 56 kpl pleksimuovilla päällystettyjä valokuvia (koot 20 x 30 cm ja 45 x 55 cm). Kuvat on pakattu pehmustettuun vanerilaatikkoon. Kuvien takana on metallinen ripustuslanka. Näyttelyn vakuutusarvo on 750 €.

Rax Rinnekangas: NOITAKUNINGATAR VOLGAN MUTKASSA

”Vuosina 1993 – 2002 tein useita matkoja Marien maailmaan keskiselle Volgalle. Noiden matkojen alkuvuosien kuvista koostuu tämä valokuvasarja. Se välittää vaikutelmia todellisuudesta, jossa paikallinen luontouskonto ja voimakas venäläistäminen ja modernin

ajan vaatimukset kohtaavat toisensa kuin saarella, jonka todellisuus on täysin omansa. Matkojeni aikana aloin kutsua marilaista kansaa *noitakuningattareksi*, joka ylpeydellä asuttaa maitaan Volgan Mutkassa.”

Valokuvat: 35 kpl 40,5 cm x 51,5 cm, 4 kpl 50 cm x 65,5 cm, 4 esittelytaulua 40,5 cm x 51,5 cm. Näyttely on pakattu kevyisiin kuljetussalkkuihin. Valokuvissa on paspartout, ja ne ovat kehystämättömiä. Vakuutusarvo 750 €.

Mihail Jegorov: SUOMALAIS-UGRILAISUUS TÄNÄÄN

Mihail Jegorov on tehnyt valokuvaustöitä etupäässä udmurttilaisille sanoma- ja aikakauslehdille.

Itseoppinut valokuvaaja Jegorov on kiinnostunut pohjoisesta elämäntavasta tehden kuvausmatkoja Länsi-Siperiassa asuvien hantien, mansien ja nenetsien pariin sekä pohjoisten komilaisten luo. Lisäksi hän erikoistunut kuvaamaan udmurttien kansanomaista taidetta sekä

maaseudulla vielä eläviä kansantapoja. Jegorovin kuvia on julkaistu paitsi lehdissä myös udmurttilaisten ja obibugrilaisten kansantaidetta esittelevissä kuvakirjoissa.

Mihail Jegorov tallentaa vähemmistökansojen kulttuuria, joka on muutosprosessien myötä katoamassa. Hänen tyylilleen on ominaista realistinen ote. Näyttelyn valokuvat on otettu vuosina 1980-1993.

Näyttely sisältää yhteensä 51 kpl lasitettuja, kehystettyjä valokuvia, joiden koko on 32 x 42 cm. Kuvat on pakattu kahteen pehmustettuun vanerilaatikkoon (koko 40 x 85 x 50 cm). Kuvien takana on metallinen ripustuslanka. Näyttelyn vakuutusarvo on 1680 €.

Heikki Kotilainen: KUVIA KOMISTA ja komilaisten lasten piirustusnäyttely

Toimittaja Jorma Korhonen ja valokuvaaja Heikki Kotilainen kävivät Komin öljytuhoalueilla vuonna 1995 juuri kun tiedot suurista öljytuhoista saavuttivat huomiota ulkomailla ja herättivät kiinnostuksen Komin ekologista tilannetta kohtaan. Samaan aikaan lapset piirsivät

näkymiä kotikylistään, joissa jouduttiin aloittamaan mittavat puhdistustyöt luonnon pelastamiseksi. Valokuvat ja piirustukset yhdistettiin yhteisnäyttelyksi. Jorma Korhonen on tehnyt suomen- ja kominkieliset kuvatekstit yhdessä komilaisen Sergei Gabovin kanssa.

Näyttely sisältää yhteensä 18 kpl lasitettuja siirtokehystauluja, joiden koko on 50 x 70 cm. Kuvat on pakattu neljään pehmustettuun vanerisalkkuun. Kuvien takana on metallinen ripustuskoukku. Näyttelyn vakuutusarvo on 600 euroa.

Näyttelyn tilaaja järjestää kuljetukset ja maksaa kuljetuskulut ja näyttelyvakuutuksen (sis. kuljetukset). Dokumentti näyttelyvakuutuksen suorittamisesta lähetetään M. A. Castrénin seuraan ennen näyttelyn noutamista tai tuodaan noudettaessa.

JÄSENTIEDOTE JA MUU TIEDOTUS

Jäsentiedotteet lähetetään jäsenille joko sähköpostitse tai perinteisenä paperiversiona.

Jos et ole vielä ilmoittanut, miten jäsentiedotteesi haluat jatkossa,

* lähetä sähköpostia tai

* soita tai

* lähetä kirje tai postikortti tai tule käymään.

M. A. Castrénin seura ottaa mielellään vastaan artikkeleita jäsentiedotteeseen!

Seuran sähköisiltä tiedotuskanavilta (FB ja Instagram) saat tietoa ajankohtaisista tapahtumista ja uutisista suomalais-ugrilaisessa maailmassa. Seuran sähköpostitiedotuslistalle kannattaa liittyä, mikäli haluat viestit suoraan sähköpostiisi (liittymisilmoitukset: [marja.lappalainen\[a\]macastren.fi](mailto:marja.lappalainen@macastren.fi)).

M. A. CASTRÉNIN SEURA

Toiminnanjohtaja Marja Lappalainen

+358 (0)50 54 36 888

[marja.lappalainen\[a\]macastren.fi](mailto:marja.lappalainen@macastren.fi)

FB: M. A. Castrénin seura MAC

Pohjoinen Makasiinikatu 7 A 2

00130 Helsinki

(ovisummeri 7 A 2, 4. krs)

www.macastren.fi, www.ugri.net

IG: macastren

Ajankohtaisista suomalais-ugrilaisen maailman asioista saa tietoa seuran toimistosta puhelimitse tai sähköpostitse sekä FB-sivulta. Toimisto on avoinna parhaiten virka-aikaan. Vierailun voi varmistaa sähköpostitse tai puhelimitse.

M. A. Castrénin seuran jäsenet ja yhteistyökumppanit voivat varata toimistoa kokouksia ja pienimuotoisia tilaisuuksia varten. Saavutettavuustiedot löytyvät seuran kotisivulta.

M. A. Castrénin seura on perustettu Helsingissä vuonna 1990. Se pyrkii ylläpitämään ja kehittämään yhteyksiä suomen sukukieliä puhuviin kansoihin. Seuran jäseneksi voi liittyä ilmoittamalla yhteystietonsa toimistoon puhelimitse, sähköpostitse tai postitse (kaavake kotisivulla). Jäsenmaksut ovat vuosijäseniltä 20 €, opiskelijajäseniltä 10 €, ainaisjäseniltä 200 €, yhteisöjäseniltä 100 € ja ainaisyhteisöjäseniltä 1000 €.

Hallituksen jäseniä ovat MuT **Maari Kallberg** (pj.), kirjailija **Olli Heikkonen**, toiminnanjohtaja **Sari Hyytiäinen** (Suomen kielen ja kirjallisuuden opettajat), intendentti **Anna-Mari Immonen** (Museovirasto), väitöskirjatutkija **Tomi Koivunen** (Turun yliopisto), toimittaja **Kirsikka Moring**, kirjastonjohtaja **Ulriikka Puura** (Suomalaisen Kirjallisuuden Seura), FT **Merja Salo** (vpj., Helsingin yliopisto), arkeologi **Pirjo Uino**.